

Chương 118: Sự Khác Biệt Về 'Nhân Cách'

(Số từ: 3342)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:41 PM 17/09/2025

Sau bữa trưa. Kono Lint bắt đầu hành động ngay lập tức—cậu ta tiến thẳng đến chỗ một người nào đó đang chuẩn bị cho tiết học tiếp theo của mình.

"Này, Grantz."

"Hả, gì vậy?"

Mục tiêu của cậu ta là Liana de Grantz. Có phải cậu ta đang nghĩ đến việc tiếp cận Liana không?

Tuy nhiên, tôi không chắc đó có phải là lựa chọn tốt nhất. Dù sao thì, cô ấy cũng là phiên bản nữ của tôi mà.

"Này, sau giờ học, cậu có muốn đi ăn gì đó cùng tôi không? Có một quán mới rất ngon trên Phố Chính đây."

Cái quái gì thế này? Tôi không biết phải nói gì nữa.

Cậu ta trông cứ như đang tán tỉnh một cách công khai vậy.

"...Vớì cậu á?"

Quả nhiên, Liana trông y hệt như muốn nói: "Tại sao tôi phải ăn trong khi nhìn cái mặt xấu xí của cậu chứ?"

Wow, dù chuyện này xảy ra với người khác, tôi vẫn cảm thấy xấu hổ thay. Erich và Cayer cũng không dám nhìn cảnh tượng đó vì họ cũng có cảm giác tương tự tôi.

"H-hả?"

"Tiết tới là Thẻ đục. Sau đó thì tôi mệt đến mức không muốn nhúc nhích nữa."

"À... ừm. À, đúng rồi nhỉ!"

Kono Lint cứng đờ như một con búp bê gỗ kêu cọt két. Cậu ta quay người lại, trở về chỗ ngồi và ngồi xuống.

À.

Tôi đã biết trước chuyện sẽ không suôn sẻ, nhưng tận mắt chứng kiến thì khó chấp nhận thật.

Một lúc sau.

"...Không được rồi."

Trước giờ Thể dục, Kono Lint tìm đến tôi trong phòng thay đồ, lại thì thầm khe khẽ. Tôi cũng cảm thấy Erich và Cayer đang chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của chúng tôi.

"Đầu tiên, cách cậu làm không hề tự nhiên chút nào. Chuyện bị hỏi 'Tại sao?' khi rủ đi ăn như vậy là điều dễ hiểu thôi. Có lẽ nó khiến người ta cảm thấy khó xử."

Còn nữa!

Tự nhiên ư. Tôi thậm chí còn chẳng biết từ tự nhiên có nghĩa là gì nữa. Rủ ai đó đi ăn hay đi chơi một cách tự nhiên là như thế nào? Phải làm thế nào mới được cơ chứ?

Tôi thấy hoang mang.

Tất nhiên, Ellen là người đã rủ tôi đi ăn, và nếu tôi rủ cô ấy đi chơi, tôi khá chắc là cô ấy sẽ đi.

Còn nếu là Harriet, cô ấy sẽ nói điều gì đó như: "Tại sao tớ phải làm điều đó với cậu?"

Tuy nhiên, nếu tôi cố tình kéo đi, cô ấy sẽ để mình bị kéo—dù vẫn càu nhàu.

Điều đó chỉ có thể xảy ra sau khi tôi đã xây dựng được một mối quan hệ nào đó với hai người họ. Kono Lint ngay từ đầu đã không thân thiết với các học viên nữ trong lớp rồi.

Chúng tôi phải bắt đầu từ con số không, nhưng làm thế nào để hành động một cách tự nhiên với con số không đó? Ý là, ngay cả tôi cũng không giỏi việc này.

Tôi chỉ may mắn thôi. Nên nếu có ai hỏi, tôi cũng không biết phải làm thế nào nữa.

"Hai cậu đang nói chuyện bí mật gì thế?"

Bertus tiến đến chỗ tôi với một nụ cười sau khi thay đồ xong.

"À không, cậu ấy muốn biết làm thế nào để gần gũi hơn với các bạn nữ..."

"D-dừng lại!"

Kono Lint vội vàng bịt miệng tôi khi tôi định nói, nhưng Bertus đã nghe thấy tất cả rồi.

"À... Vậy là cậu đang tư vấn cho cậu ấy à?"

Bertus lộ ra vẻ mặt khó tả khi nhìn Kono Lint. Biểu cảm của cậu ta trông khá mơ hồ.

"Chuyện đó... Có lẽ còn nhiều vấn đề quan trọng hơn... Thôi. Đừng bận tâm nữa. Cố lên nhé."

Bộp, bộp

Bertus vỗ vai Kono Lint với thái độ ra vẻ hiểu biết rồi rời khỏi phòng thay đồ.

"...Thành thật mà nói, tôi không hoàn toàn chắc chắn, nhưng tôi nghĩ mục tiêu của cậu đơn giản là đã sai ngay từ đầu rồi."

Harriet và Liana, cả hai đều có vẻ gai góc, có lẽ sẽ trả lời bằng câu "Tại sao tôi phải làm thế?" khi bị tiếp cận như vậy. Cậu ta sẽ nhận được phản ứng tương tự bất kể thế nào.

Trong Lớp Royal, Ellen có thể sẽ đồng ý đi ăn cùng nếu cậu ấy rủ, và những người như Adelia cũng có thể đồng ý.

Khi tôi khuyên cậu ta thử người khác, cậu ta gật đầu và nói rằng sẽ thử, bất kể cậu ta có thích Liana hay không.

Trong tiết Thể dục, Kono Lint bận rộn đi lại trong giờ giải lao.

Không, một ngày mà cậu ta tán tỉnh bao nhiêu người thế? Lẽ ra phải từ từ chứ? Cậu ta muốn được miêu tả như một kẻ lãng nhãng à?

"Không."

"À, tôi hiểu rồi."

Ellen từ chối thẳng thừng khi Kono Lint hỏi cô ấy có rảnh không. Cậu ta bỏ qua Harriet vì kết quả khá rõ ràng mà không

cần phải thử. Sau đó, cậu ta tiếp cận Adelia, người đã kiệt sức hoàn toàn vì phải liên tục tập thể lực.

Chuyện với Adelia sẽ diễn ra thế nào đây? Cô ấy có lẽ sẽ đồng ý sau khi do dự một chút.

Kono Lint bắt đầu bằng cách đưa cho cô ấy một chai nước thay vì vồn vã ngay lập tức.

"Ồ, à... Cảm ơn...?"

Adelia khẽ mỉm cười khi Kono Lint đột nhiên tốt bụng đưa cho cô ấy một chai nước.

"Cậu mệt à?"

"Vâng-vâng... Đúng vậy."

"Sau giờ Thể dục, cậu có muốn đi uống gì đó mát cùng tôi không?"

"...Hả?"

Trước sự trơ trẽn của Kono Lint, Adelia chỉ cười một cách xin lỗi.

"À... xin lỗi, tôi đã hẹn đi mua pháp cụ cùng Harriet sau đó rồi. Hẹn cậu dịp khác nhé."

"Ồ, v-vậy à? Vậy thì đành chịu vậy. Ha, ha ha!"

Adelia cũng từ chối cậu ta, nhưng ít nhất cô ấy đã cố gắng để không làm cậu ta tổn thương quá nhiều.

Kono Lint—người đã lập một kỷ lục và bị tất cả các học viên nữ của Lớp Royal từ chối trong cùng một ngày, ngoại trừ Harriet—quay trở lại với đám con trai một cách chán nản.

Thật sự là một cảnh tượng khó coi, đến nỗi Cayer, Erich và tôi không thể nhìn thẳng vào cậu ta.

"T-tôi bị tất cả mọi người từ chối rồi, Reinhardt... À, Adelia nói sẽ đi ăn với tôi sau... Liệu cô ấy có thích tôi không?"

"Không, cô ấy chỉ nói vậy thôi. Đừng tin."

"Quả nhiên là..."

Cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, vẻ mặt như thể linh hồn đã rời khỏi thể xác.

"À... Thật ra, hầu hết bọn họ đều đã có kế hoạch rồi... Nên chuyện đó không thể tránh khỏi..."

Tôi đặc biệt cẩn thận với lời nói của mình vì nếu tôi chỉ trích quá nặng nề, cậu ta có thể rơi vào trạng thái trầm cảm nghiêm trọng.

Tôi không thực sự thích tên này, nhưng hơn cả sự không thích, tôi thấy tội nghiệp cho cậu ta.

"N-này, cách đó có đúng không? Chỉ rủ họ đi ăn một cách bình thường như vậy... Đó là cách sai đúng không?"

Kono Lint ném cho tôi vài ánh nhìn oán trách. Cậu ta dường như tin rằng tôi đã cho cậu ta một phương pháp kỳ lạ, và đó mới là lỗi, chứ không phải do cậu ta.

À... Ừm... Tận mắt chứng kiến, cách đó dường như thực sự sai. Khi một chàng trai mà họ thậm chí còn không thân thiết đột nhiên rủ đi ăn, họ sẽ cảm thấy lúng túng.

Tuy nhiên, chẳng phải họ nên cảm thông hơn một chút và nói những câu như, "Nếu có dịp, chắc chắn rồi, hãy đi ăn nhé!" hay gì đó à?

"Ừ-ừm... Tôi nghĩ là cách đó không đúng lắm... ừ."

Tôi có thể mời Ellen hoặc Harriet đi ăn mà không gặp vấn đề gì, nhưng Adelia thì sợ tôi, nên có lẽ cô ấy sẽ khóc và bỏ chạy. Còn Liana thì tôi không nghĩ mình có thể mời được.

"Này, Reinhardt..."

"...Gì?"

Kono Lint rơi vào tuyệt vọng, nhưng có vẻ cậu ta vẫn chưa từ bỏ.

"Cậu có thể làm mẫu được không?"

"L-làm mẫu là sao?"

Cậu ta muốn xem một "chuyên gia" thực thụ làm mẫu.

Mình có phải Casanova đâu! Sao mọi chuyện lại thành ra thế này?!

"L-làm ơn, chỉ làm cho tôi xem một lần thôi. Làm ơnnn đi mà."

Kono Lint, người đã bị tổn thương tinh thần một chút vì những lời khuyên sai lầm của tôi, nghiêm túc định túm lấy ống quần tôi. Tôi cứ tưởng những người đó ghét tôi lắm cơ.

Kono Lint. Họ có thể gán cho cậu tội danh phản bội đấy?

Có phải cậu ta muốn làm điều gì đó như chia sẻ bạn gái của mình với hai người bạn không?

"Không, tôi thậm chí còn không giỏi những chuyện như vậy."

À.

Nghĩ lại thì, đúng rồi.

Nếu tôi để họ thấy tôi bị từ chối thì họ sẽ ít làm phiền tôi hơn chẳng? Tôi không muốn bị coi là một tay chơi.

"Hừ... Được rồi, nhìn này, tôi cũng chẳng khác gì cậu đâu."

Nếu họ thấy tôi tán tỉnh và bị từ chối ngay trước mắt, họ sẽ không thể gọi tôi là một tay chơi chỉ biết đi với phụ nữ.

Vì vậy, tôi miễn cưỡng đứng dậy khỏi chỗ ngồi và đi đến chỗ cô gái có khả năng làm điều đó giúp tôi nhất.

Tôi quay sang Liana de Grantz đang ngồi trên một chiếc ghế dài uống nước. Cô trông có vẻ kiệt sức.

"...Này."

"...Gì? Tôi mệt lắm rồi."

Liana nhìn tôi như thể cô thậm chí không muốn bận tâm nói chuyện với tôi. Cô chắc chắn trông tệ hơn trước tiết Thể dục.

"Muốn đi ăn gì đó sau khi xong việc không?"

"...?"

Tôi không làm gì khác so với Kono Lint cả. Cô không thực sự có tâm trạng tốt nên chắc chắn sẽ từ chối...

"...Tôi không đói lắm, nhưng tôi rất muốn uống gì đó mát."

Hả.

Què gì thế?

Đây không phải là điều mình muốn.

Chuyện gì thế này?

Tại sao mình lại thành công?

Ngay cả sau khi tập thể dục rất vất vả, điều lẽ ra phải khiến cô có tâm trạng tồi tệ hơn, cô lại đưa ra câu trả lời như vậy cho câu hỏi đột ngột của tôi.

Tôi đã nghĩ rằng cô sẽ từ chối bằng mọi giá, nói rằng cô không muốn di chuyển nữa vì quá kiệt sức sau giờ Thể dục.

Liana bảo tôi gặp cô trong phòng học sau giờ Thể dục, rồi cô bỏ đi. Cảm thấy như bị ma nhập, tôi quay lại chỗ Kono Lint.

"Thế nào rồi?"

"Hả? À, ừm... Cô ấy nói không đói lắm... Nhưng muốn uống gì đó mát với tôi..."

“S-sao cơ?”

Kono Lint, cũng như những người khác đang nghe lén chúng tôi, đều tỏ vẻ hoài nghi. Họ cũng nghĩ rằng tôi sẽ bị từ chối sau khi thấy Liana có tâm trạng tồi tệ như vậy.

"Cậu đã làm gì?"

"T-tôi không biết thật? Tôi không làm gì khác cả. Tôi chỉ nói, 'Muốn đi ăn gì không?'... Chỉ vậy thôi."

Thực ra tôi mới là người hoang mang nhất.

Tôi đã đến gặp cô ấy, người khó tính nhất trong lớp, trong khi cô ấy đang có tâm trạng rất xấu, và tôi không làm gì khác so với

Kono Lint, nên tôi đã nghĩ rằng mình sẽ bị từ chối không chút nghi ngờ. Tình thế thậm chí còn bất lợi hơn trước.

Kono Lint bắt đầu rên rỉ với tôi một lần nữa để tôi nói cho cậu ta biết bí mật, và tôi thậm chí còn không thể nói được gì.

Cứ như vậy, tôi đã cố gắng cho họ thấy rằng tôi không có kỹ năng thực sự nào để quyến rũ phụ nữ bằng cách bị từ chối, nhưng tôi đã thất bại, và kết quả là sự hiểu lầm đó càng trở nên trầm trọng hơn.

Và, thật tình cờ, tôi đã có một buổi hẹn hò với Liana de Grantz, điều mà tôi thực sự không hề có ý định làm.

Tất nhiên, chúng tôi chỉ định đi uống gì đó mát sau giờ học.

"Tôi không muốn đi tận Phố Chính đâu. Hãy đến một nơi nào gần đây thôi."

"Được."

Sau giờ Thể dục, Liana và tôi quyết định đến một nơi gần đó thay vì đi đến phố chính. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Không phải cô hoàn toàn không có hứng thú với tôi sao?

Cô thích tôi ư?

Dù tôi là người rủ, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi khó xử. Tất nhiên, chúng tôi cũng không nói chuyện nhiều.

Hai đứa cũng có một căng tin bên trong tòa nhà lớp học, nhưng chúng tôi chọn đi đến một con phố gần đó, nơi có một vài quán cà phê, và ngồi xuống một bàn ở sân thượng.

Tôi có thể cảm thấy ba gã ngốc kia đang lẻo đẻo theo sau chúng tôi.

"Tại sao họ lại theo dõi chúng ta?"

"...Ai biết?"

Liana cũng nhận ra họ vì họ theo dõi một cách vụng về. À, những kẻ đó bị gọi là bắt tài cũng có lý do. Liana gọi một ly sinh tố sữa chua, còn tôi gọi một ly trà chanh đá.

Ba người đó cũng ngồi xuống một cái bàn ở sân thượng khá xa chúng tôi, nhìn chằm chằm.

Liana dường như không quan tâm lắm đến việc họ đang theo dõi chúng tôi.

"Haa... Một chết mất sau tiết Thể dục."

Cô nói rằng toàn thân cứng đờ khi dựa vào ghế. Cô uống sữa chua của mình và dường như không thực sự có chút hứng thú nào với tôi.

Cô có vẻ sắp về vì quá mệt.

"Không phải rất kỳ lạ khi cậu vẫn gặp khó khăn như vậy sao? Lẽ ra cậu phải quen với việc này rồi chứ?"

Dù mới chỉ có một học kỳ, nhưng chúng tôi phải tập luyện vất vả hai lần một tuần. Thực ra, điều đáng ngạc nhiên hơn là cô vẫn còn vất vả đến vậy. Chà, những người không có tài năng chiến đấu thường sẽ vẫn gặp khó khăn, tôi đoán vậy.

Trước lời nói của tôi, Liana lườm tôi.

"Đó là vì cậu tập thể dục mỗi sáng."

"...Vậy à?"

Cô biết rằng tôi đang tập luyện vào lúc bình minh. Tôi nghĩ chỉ những người đến tập thể dục vào buổi sáng mới biết. Hai buổi tập luyện đó một tuần sẽ cải thiện thể lực cơ bản của một người, nhưng vẫn sẽ rất khó khăn.

"Tại sao những người có siêu năng lại cần thể lực chứ? Các chuyên ngành ma pháp cũng vậy... Nhưng cậu cũng là một người có siêu năng. Không, nhưng siêu năng của cậu được dùng để tăng cường cơ thể."

Liana tiếp tục cần nhằn rằng cô không cần thứ gì đó như thể lực.

"Nó vẫn có những lợi thế riêng. Thể lực của cậu đã không cải thiện sao?"

"...Cậu nói nghe như một giáo viên. Thật phiền phức."

Liana thậm chí không nhìn tôi, nói rằng cô mệt mỗi khi nói về chuyện đó.

Tôi không thực sự nghĩ rằng cô có hứng thú với tôi, vậy tại sao cô lại đi cùng tôi ngay từ đầu? Ý là, tôi cũng đi cùng cô trong khi không có hứng thú với cô nàng. Chẳng có gì là xấu cả.

"Tôi tò mò một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Lúc này, khi Kono Lint rủ cậu, cậu đã từ chối."

"Ừm. Tôi đã làm vậy."

Vậy tại sao cô lại đi khi tôi rủ? Tôi nói y hệt như cậu ta, nhưng cô lại chấp nhận lời mời của tôi.

Điều này nghe có vẻ hơi khoe khoang, nhưng tôi thực sự tò mò. Sự khác biệt giữa chúng tôi là gì?

"Ồ, cậu tò mò tại sao tôi lại làm vậy à?"

"Đúng vậy."

"...Cậu không biết sao?"

Không, tại sao tôi lại hỏi nếu tôi đã biết? Tôi sẽ hỏi điều tôi đã biết ư? Liana nhấp một ngụm sữa chua rồi khoanh tay.

"Ồ, cậu thật sự không biết."

Cô nghĩ rằng tôi biết, như thể đó là điều hiển nhiên nhất trên đời, nên cô thấy lạ khi tôi không biết.

"Nếu cậu không biết, cậu không cần phải biết."

"Gì cơ?"

"Không có gì đâu."

Liana không nói thêm gì với tôi nữa.

Cuối cùng, tôi trở về ký túc xá của Lớp Royal cùng Liana mà không tìm ra lý do.

Chúng tôi không thực sự nói về bất cứ điều gì quan trọng ngoài các tiết học và những điều chúng tôi thấy khó khăn.

"Thế nào rồi? Cô ấy nói gì?"

Kono Lint liếc nhìn Liana khi cô ấy trở về phòng với vẻ mặt tò mò. Nếu gã ngốc đó thực sự thích Liana, cậu ta đã không phản ứng như vậy. Tôi đoán cậu ta chỉ tán tỉnh các cô gái vì thấy vui hay sao đó.

"Chúng tôi đã nói chuyện gì à? Chủ yếu là về việc tiết Thẻ dục khó khăn như thế nào và những thứ tương tự."

"Lạ thật... Có gì khác biệt giữa cậu và tôi chứ?"

Liana dường như có một lý do rõ ràng cho hành động của mình, nhưng khi cô ấy phát hiện ra rằng tôi không hề biết, cô ấy không muốn nói cho tôi.

Điều đó càng khiến tôi tò mò hơn, tên ngốc đó.

"Và này, tại sao cậu lại theo dõi bọn tôi?"

"Không... Tôi chỉ... tò mò thôi..."

"Cô ấy có thể nghĩ cậu là một kẻ quấy rối đấy, nên hãy cẩn thận hơn."

Kono Lint cứ tiếp tục hỏi tôi liệu tôi có bất kỳ kỹ năng đặc biệt nào mà cậu ta không biết không, và ngay lúc tôi định bảo cậu ta biến đi...

"...Hai cậu vẫn còn nói về chuyện này à?"

Bertus nhìn tôi và Kono Lint luân phiên với vẻ mặt hơi mệt mỏi.

"Hừ... Chuyện này sẽ chẳng có hồi kết đâu phải không? Hai cậu, đi theo tôi."

Bertus kéo cả hai chúng tôi đến sân thượng quen thuộc. Kono Lint có vẻ hơi lo lắng khi bị Bertus gọi ra chỉ vì một chuyện như thế này.

"Lint, cậu tò mò tại sao Reinhardt lại thân thiện với các nữ sinh nhỉ?"

"Hừm... có thể nói là vậy."

"Cậu đang tự hỏi liệu Reinhardt có một kỹ thuật hay phương pháp đặc biệt nào đó đúng không?"

"À vâng."

Kono Lint đã sẵn sàng quỳ lạy trước mặt Bertus nếu cậu nói cho cậu ta biết cái "kỹ thuật" đó.

Bertus đưa tay phải che mắt và khẽ thở dài.

Cái gì?

Có phải tên này biết một bí mật mà tôi không biết không? Lý do tại sao tôi thu hút các cô gái như vậy?

"Lint, đừng buồn nhé."

"Vâng. Tôi sẽ không buồn."

Bertus bỏ tay đang che mắt xuống và nhìn thẳng vào Kono Lint.

"Reinhardt đẹp trai."

Đôi mắt cậu tràn đầy sự thương hại.

"Chỉ vậy thôi."

Không có lý do nào khác. Bertus đi thẳng vào vấn đề, kết thúc câu chuyện.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV | **V IETQR**

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực
SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo mo | **V IETQR** |

Thanks For Reading